

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2015 roku w sprawie z powództwa W. K. i A. K. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 3.090 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 630 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w części, tj. w zakresie zasądzonej od pozwanej na rzecz powodów kwoty 2.689,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz w zakresie kwoty zasądzonej od pozwanej na rzecz powodów tytułem zwrotu kosztów procesu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez bezpodstawne pominięcie wniosku pozwanej o dopuszczenie dowodu z tłumaczenia przysięgłego dokumentów załączonych do odpowiedzi na pozew, choć dokumenty te (sporządzone w języku angielski) zostały powołane w pierwszym piśmie procesowym pozwanej (odpowiedzi na pozew) i wraz z nim zostały złożone, pozwana zastrzegła w odpowiedzi na pozew możliwość złożenia tłumaczenia dokumentów w razie uznania, iż jest to niezbędne, strona powodowa po otrzymaniu odpowiedzi na pozew nie kwestionowała tych dokumentów, a nadto złożenie tłumaczenia dokumentów w terminie publikacyjnym nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy;

2. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że pozwana nie udowodniła faktu poniesienia na skutek rezygnacji powodów kosztów wykupionych miejsc w samolocie, kosztów związanych z anulowaniem rezerwacji w hotelu, kosztów opieki rezydenta i kosztów obsługi rezerwacji w centrali (...) S.A., pomimo, iż złożone do akt sprawy przez pozwaną dokumenty oraz zeznania świadków potwierdzały w sposób wiarygodny fakt poniesienia tych kosztów oraz ich wysokość.

Jednocześnie strona pozwana wniosła o rozpoznanie przez Sąd Okręgowy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XVIII Wydział Cywilny z dnia 29.07.2015 r. o oddaleniu wniosku dowodowego pozwanej o złożenie tłumaczenia dokumentów znajdujących się na k. 62,63,64 akt sprawy (kontraktu z hotelem i faktury wystawionej przez hotel) oraz uzupełnienie postępowania dowodowego i dopuszczenie dowodu z załączonych do apelacji dokumentów tj. tłumaczeń przysięgłych dokumentów znajdujących się na k. 62,63,64 akt sprawy (kontraktu z hotelem i faktury wystawionej przez hotel) na okoliczność wysokości kosztów poniesionych przez pozwaną w związku z zawarciem przedmiotowej umowy, uiszczenia przez pozwaną opłaty za anulowanie rezerwacji pokoju w hotelu dla powodów i wysokości tej opłaty.

W konkluzji wskazanych zarzutów pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa także w zaskarżonej części oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych solidarnie od powodów na rzecz pozwanej.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości, oddalenie wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do apelacji, jako wniosku spóźnionego; zasądzenie kosztów procesu przed Sądem I instancji w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów. Generalnie zarzuty skarżącego w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego. W świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Skarżący naruszenie art. 233 k.p.c. wyprowadzał z jego zdaniem dowolnego ustalenia przez Sąd I instancji, że pozwana nie udowodniła kosztów związanych z anulowaniem rezerwacji w hotelu, kosztów opieki rezydenta i kosztów obsługi rezerwacji w centrali (...) S.A., w sytuacji, gdy materiał dowodowy, tj. załączone przez pozwaną dokumenty oraz zeznania świadków potwierdzały w sposób wiarygodny fakt poniesienia tych kosztów oraz ich wysokość.

Z powyższym stanowiskiem apelującego nie można się zgodzić. Przede wszystkim prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Z treści apelacji nie sposób wywnioskować, w zakresie których konkretnych dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, miałyby zostać przekroczone swobodna ocena. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób należyty wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada kryteriom wskazanych w przepisie art. 233 k.p.c. Wskazać również należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak.

Wbrew stanowisku apelującej, Sąd I instancji słusznie uznał, że pozwana nie złożyła żadnego obiektywnego dokumentu, z którego wynikałoby, iż poniosła koszty w związku z organizacją wycieczki. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację Sądu I instancji w tym zakresie i nie dostrzega w niej żadnej nieprawidłowości. O ile zatem należało się zgodzić ze stroną apelującą, iż organizator w przypadku rezygnacji klienta z udziału w imprezie ma prawo zwrotu rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z umową, to w realiach niniejszej sprawy pozwana nie wykazała, by takowe koszty faktycznie zostały przez nią poniesione. Niewątpliwie złożone przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew dowody z obcojęzycznych dokumentów bez urzędowego tłumaczenia na język polski uniemożliwiły przyjęcie ich w poczet materiału dowodowego. Jeśli językiem urzędowym postępowania cywilnego toczącego się przed sądem krajowym jest język polski, to wszystkie dowody sąd orzekający musi przeprowadzić w tym języku. Skoro zaś dokument złożony do akt został sporządzony w języku obcym, a od jego treści zależał dalszy tok postępowania, to należało dokonać jego oficjalnego tłumaczenia (art. 256 k.p.c.), tylko bowiem tłumaczenie dokonane przez tłumacza przysięgłego może stanowić miarodajny punkt odniesienia dla decyzji procesowych sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2013 roku, III Cz 34/13). Wskazać w tym miejscu należy, że to w interesie strony, składającej wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu, jest złożenie tego dokumentu w takiej formie, która umożliwi wykorzystanie go jako materiału dowodowego, to strona powinna zadbać zatem o to, aby dokument sporządzony w języku obcym został przetłumaczony na język polski (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2015 roku, I ACa 1037/14, LEX nr 1665859). W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do zarzucenia Sądowi I instancji naruszenia art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. Sąd meriti trafnie uznał, że wniosek dowody strony pozwanej o złożenie tłumaczenia dokumentów znajdujących się na k. 62,63 i 64 podlegał oddaleniu, bowiem został on złożony po upływie terminu do złożenia wniosków dowodowych, zaś przeprowadzenie dowodu z przetłumaczonego dokumentu spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Strona pozwana nie wykazała przy tym żadnych przyczyn uniemożliwiających terminowe złożenie wniosku. Jak wynika przy tym z akt sprawy skarżąca w toku postępowania apelacyjnego przedłożyła przedmiotowe dokumenty przetłumaczone

na język urzędowy. Niemniej jednak złożenie ich dopiero na etapie postępowania apelacyjnego należało uznać za spóźnione. Nie zachodziły bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby przedmiotowe dowody w wymaganej formie zostały zgłoszone w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Nie powinno ulegać wątpliwości, że strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni. Wnioskodawca niewątpliwie mógł i powinien dokumenty te przedłożyć już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Pozwana nie sprostала temu obowiązkowi. Strona apelująca nie powołała przy tym żadnych argumentów uzasadniających skorzystanie z zasady określonej w art. 381 k.p.c. Obowiązki wynikające z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. pierwsze k.p.c. winny być realizowane przez stronę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przed sądem odwoławczym tylko w drodze wyjątku określonego w art. 381 k.p.c., który w rozpatrywanym przypadku nie zachodzi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹² §3 k.p.c. oddalił apelację.